

בני-טובים מלאך וניידרמן מובאים למשפט*
הנאשמים חייבו מרוב נחמ

בוקר את העתונים, קראו בחרדה על פועי לוח נוספות של המשטרה, שהצליחה לתפוס כניסיות חדשות של פורצים צעירים, גונבי גיפים ועבריינים אחרים מתחת לגיל-הבגרות. הידיעה המרעושה ביותר באה מקרית חיים, שיכון סועלים ותיק ושקט ליד חיפה, בו מרוכזת סלתי ושמונה של צמרת ה' הסתדרות, מנהלי המוסדות ההסתדרותיים וראשי הפקידות הבכירה הממשלתית בחיפה. שני נערים בני 16, מסרה ההודעה ה' משטרתית, ניסו לאנוס את חברתם לתנועת הנוער בת החמש-עשרה וחצי. "כולם יודעים שהיא כבר לא תמימה כל כך", הצטדקו הנערים, משנעצרו אחרי שהורי קרבנם הת' לוננו על המעשה במשטרה. "לא אנו קיל' קלנו אותה..."

לשם ספורט. עוד לא הספיקו רבבות ההורים להתאושש מן הידיעה על מעשה האונס, כשהמלמה נוספת נפלה על ראשם. חוקרי הלשכה הפלילית החיפאית הצליחו לפתור תעלומה שהטרידה אותם זמן רב. הם התחקו על עקבותיהם של מפוצצי בנין אבן בשדה תעופה עזוב על הר הכרמל. ה' עקבות הובילו אל שני צעירים, בנים למש' פחות מכובדות וידועות בחיפה.

אחד הנעצים, צעיר בן 21, משרת עדין בצבא ואילו השני שוחרר לא מכבר. תיק החקירה הועבר למשטרה הצבאית, שאסרה לפרסם את שמות הצעירים.

אולם בחיפה לא נשאו שמותיהם של ה' שנים בבחינת סוד. מפה לאזון, העבירו אד' רחים נדהמים את הידיעה לשכניהם. פיצצנו את המבנה לשם ספורט, העיד בפסטות החייל הצעיר בפני חוקריו.

איתה שעה עסקו שוטרי צפת בחקירת שני הנעצים אחרים, חברי תנועת נוער דתית. הם הציגו שורה של גליונות-אישום נגד הנעצים בני ה-16, האשימו אותם בהתפר' צויות, גניבות ועבירות אחרות.

רוח-רפאים החלה מהלכת אימים בבתים הסובים ביבנה של ישראל, תמונת אותו נוער מנוון, של הערים הגדולות של ארצות' הברית, שעסק בגניבות, חקיפות, סמים משכ' רים אפילו רצח — לשם ספורט.

פרטימית. בפני שופט-השלום דב זוהר בתל-אביב, הביא קצין התביעות של המש' טרה ע.מ.מ. יהושע וולפסון את תיקם של שמוען ("גימיי") יונס וישראל ניידרמן, ה' נאשמים בפריצה למשרד הכרטיסים יוקי ובי' נסיון לפרוץ את משרד הכרטיסים ורוקו.

קהל הצופים באולם בית-המשפט היה שונה מהקהל הרגיל, המלא את אולמות המשפט בכל יום אחר. תלמידי גמנסיה הרצליה הסמכה וצעירים המושבות ה' צליה וזכרון-יעקוב באו לשמוע את משפטם של חבריהם ובני-גילם, על ספסל הנאשמים.

הנאשמים עצמם נראו מרוצים ומחייכים. אפילו נוכחותה באולם של אשתו, הנמצאת בחודשי הריונה האחרונים, לא העיבה את חיוכו של ישראל ניידרמן. קרה-הגנה של שני הנאשמים, המיוצגים על-ידי עורכי-הדין זאב ברעם ומשה נחשון, היה להמתין עד להעברת דגם לבית-המשפט המחוזי. הם הבטיחו לנהיג כך גם בשמונה התיקים ה' אחרים, שיוגשו נגד השניים.

כשהועבר דגם של ניידרמן ויונס לבית- המשפט המחוזי הובא לאולם שותפם השלי' שי (העולם חזח 1061). החייל עמוס מלאך, הוא חייד בלבביות לשתי קצינות-המבחן ש' ישבו באולם, הקסיב בקור-רוח להאשמות - התלמידים באולם התייחסו למשפט כולו כאל מחזה פשעני או סרט-מתח חינוס. הם התלחשו בעליצות, לעטו מסטיק ופיצחו גי' עינים. הם לא הבינו עדיין את חומרת ה' בעיה הלאומית, העומדת יחד עם שלושת הנאשמים הצעירים להכרעה ולליבון בבית המשפט: מה הביא ומה דחף את הצעירים המחייכים אל ספסל הנאשמים?

מתוך קלות דעת. ביתר רצינות וכ' חומרה מתאימה התייחס לבעיה שופט-השלום התל-אביבי אליעזר זליקסון. כשהובאו בפניו יוסף שמיר ויואב בן-יוסף בני ה-17, באש' מת גניבת גיפ, שאל אותם השופט לסי' בת המעשה. "מתוך קלות דעת", השיב שמיר בחייד ובמישכת-כתף.

זליקסון הקדיד את פניו. הוא שקל את העובדות שלפניו, רשם כמה שורות בפרטי' כל שלפניו, והקריא מתוכו: "... זוהי בעיה קשה (עבריינות הנוער) ולכן אני מעביר את הדיון לשופט-השלום הראשי, כדי ש' ירכיב בית-דין של שלושה שופטים אשר דיון במשפטם של שני הצעירים."

החלטתו של זליקסון הדליקה את האור האדום לרצינות הבעיה. היה זה מעשה מעורר-דאגה כי בפעם הראשונה שיתכנס בית-דין של שלושה שופט-שלום לפי חוק

בתי-המשפט החדש, יהיה זה משפטם של צעירים בני-טובים.

פרשת קסטנר הצרשה הבלתי-גמורה

למראית עין שוב לא היה איש מעוניין בפרשה. קסטנר עצמו נרצח מכדורו של אדם, אשר אישר שהיה בשעתו שליח הש. ב. גרינולד הישישי, אשר היה שקוע ביסוריו המשפחתיים, וזכה מאשמת היצאת דיבה, ודעתו נחה בכך. עורך-הדין מיכאל כספי, שהיה עיף ממשפטים צבוריים שלא הורגל בהם, טרם התאושש מן הניופות שהוטחו כלפיו לאחר המפלה המוסרית שנחלה ה' משטרה במשפט עמוס בן-גוריון. שמואל תמיר, אשר במשך שבע שנים ניהל את מרבית המשפטים הפוליטיים במדינה, החל מופיע תכופות על במות ציבוריות בבעיות שונות, אולם בשטח המשפטי סירב לקבל על עצמו שורה ארוכה של משפטים סני' סציוניים שבהם הומוגן להופיע. חיים כהן, אשר משפט קסטנר הגיחה עליו את המכה הציבורית החמורה ביותר בקאריירה שלו, היה מאושר לא לשמוע מלה נוספת על הפרשה. המשפט האזרחי בבית המשפט ה' מחוזי בתל-אביב בוטל לאור העובדה ש' קסטנר לא היה עוד בחיים. ודעת הקהל בארץ ובעולם חרצה כבר, לפני שנים, את עמדתה שלה גם בפרשת קסטנר וגם ב' פרשת חלקם של המוסדות הרשמיים של הישוב בשואת יהודי הונגריה.

נראה היה ששום אדם אינו זוכר כלל

שהערעור, שהגיש בשעתו היועץ המשפטי על פסק-דינו ההיסטורי של נשיא בית-המשפט המחוזי בירושלים, טרם הוכרע. **אור בלילות.** השבוע, במפתיע, פירסם אתה מעורכי הארץ, ברוך בר, יוצא הונגריה קומוניסטי-לשעבר שהיה לאיש היוזמה ה' פרטית, מאמר עוקצני נגד בית-המשפט ה' עליון, אשר מגמתו השקופה היתה לגרות בדרך לא הוגנת את בית-הדין העליון להחיש את הוצאת פסק-הדין ולהפעיל עליו לחץ. בר, אשר בשיחה פרטית לא היסס להשמיע דברים חמורים ביותר נגד קסטנר, ואשר יחד עם אהוד אבריאלי סייע לעומת זאת למשה קרן המנוח בשרשרת מאמרים, בהם הותקף השופט הלי, מתוך הגנה עיקשת על קסטנר. עשה עבודה יסודית, כמו בכל מש' פטי קסטנר, ומשפט עמוס, היה בר גם הפעם להוסיף פרסם כתבות הנוחות למפא"י. הוא ידע כי מאמרי הבקורת הכלכליים שלו אינם הקובעים. מכריעות היו פרשות אחרות. מישוהו סיפק לו את כל פרטי הפרטים, על כל האירועים השונים, ומתוכם חסיק בר, אשר התכסה באיטליה האלמונית של "כתב מיוחד", שהשופטים אינם ממהרים כל הצורך. העובדה שהמשפט הקיף אלפי עמודים ומאות מסמכים — נשכחה כנראה ממנו. העובדה שמחלון חדרו של השופט העליון, ד"ר שמעון אגרנט, נשקף האור עד שעה מאוחרת בלילות — אף היא לא היתה לנגד עיניו.

נראה שמשוהו לחץ עליו. הוא אף לא

האיש אשר הסגיר את יואל בראנד לבריטים.

אבי העצור בורנשטיין משוחח עם בנו מבעד פורג ממונית האסירים
התלמידים פיצחו גרעינים

היסס לרמוז שגרינולד הוא ישישי, כלומר שהוא עלול למות בטרם ייחרץ פסק-הדין, ואז שוב לא יפורסם פסק-הדין. נוסף לכך התריע בסגנון תוקפני שאחד השופטים עלול לפרוש — ופסק-הדין לא יוכל להתי' פרסם בהעדר מלוא ההרכב. **בפתח לוזר.** רבים מקוראי המאמר נחרשמו כאילו בטוח האיש — מסיבה בלתי-מובנת — שפסק-הדין יהיה נגד גרינ' הלי, וכאילו מודאג הוא מאד שמא חד' וחלילה לא יפורסם. אלה שידעו על שיתוף-ה' הפעולה ההדוק של השלישיה בר-קרן-אבר' אל, ועל הפעילות של חוגי מפא"י שקדמה לפעולת השלושה — לא יכלו שלא לקבל רושם דומה מן המאמר החדש. נראה היה שלאחר שצמרת המשטר נפטרה מקסטנר האיש, הוא לא תהסס מלעשות כל מעשה אשר בגדר יכולתה כדי לנסות ולי' הביא במהירות את פרשת קסטנר לסיום. מה שלא ידעה צמרת המשטר הוא כי בעיני העם כבר פערה פרשת קסטנר תהר' מות כה עמוקים ששום דבר אינו עשוי עוד לכסות עליהם. הסדקים שנבקעו בחומת משפט קסטנר מוסיפים לפעול את פעולתם הנמשכת — ואינם ניתנים עוד לאחיז.

משטרה מוקש של כזבים

"אם להאמין לדוד (גדודי) ועקניו, 39 צבר בן משפחה ברנים ממוצא מרוקאי, הרי המוקש היחיד באותו יום היה מוקש א תו הטמינה המשטרה עצמה כדי לחסל אותו. הוא לא היה מוקש של מתכת, אלא של כזבים." במילים אלה פתח כתב העולם חזה את ספורו על תחילת פרשת-דודו בירושלים (העולם הזה 958), אחרי שקציני הבירה האשימו את העסקן הספרדי בהחזקת 19 גראם של חאשיש בקפה מולינר-רוני. דודו טען כי לא היו דברים מעולם. הוא הציג מסמכים, שאישרו כי מולינר-רוני כבר לא היה בבעלותו ביום החיפוש. "כל אחד יכול לגשת לבית-השימוש ולשים שם חאשיש", אמר לשופט-השלום, בפניו הובא להוצאת פקודת-מעצר בחודש ספטמבר 1955. המשטרה עשתה כל אשר ביכולתה, כדי לשחת למעצרו אופי רציני. אחרי שנעצר לחקירה למשך 15 יום, הבעו הקצינים ל' צר נוסף. שופט-השלום שיהררו ב'3000 ל' ערבות-עצמית, ר'3000 ל' ערבות נוספת. "זהו פרעון של חשבונות ישנים", סיפר אז דודו בצאתו מבית-הסוהר, "הקצינים ש' הניחו את החאשיש בבית-הכסא עשו זאת כדי להתנקם בי". אם היה ספק בדבר זהותו של מניח החאשיש היה ברור כי לקצינים, כולם אנשי הגנה לשעבר, היו באמת חשבונות עם איש האצ"ל הפעיל דוד ועקניו, שמלא תפקידים חשובים בארץ ובי' מרוקו, בזמן מלחמת העולם השנייה.

למי להאמין? המערכה המשפטית ה' תה ארוכה ומייגעת. בבית-משפט השלום הופיע דודו ללא עורך-דין. "לא חשבתי שיה משהו רציני", הסביר לפני שהורשע בדין על-ידי שופט השלום ד"ר משה פרץ, נדון למאסר ששה חודשים על-תנאי ולתשלום 500 ל' קנס. בפעם השנייה הובא התיק לבית-המשפט, (תמשך בעמוד 12)

• במרכז: אשתו של ניידרמן, קיצוני משמאל: נאשם שמוען ("גימיי") יונס.